

FÜZESI MAGDA

UTOLSÓ ÍTÉLET ELŐTT

*És akkor megint
elromlott a lift.
Pedig a hatodikon,
valahol fenn, a végtelenben
már galambok tanyáznak...*

*Álltam
a két jól megrakott szatyorral,
a lépcsők alatt,
és bizakodva
néztem fel az égre:
én Istenem,
tudom,
hogy semmi pánik,
de ígérj valami kockacukrot,
hiszen a lovaknak is,
verseny előtt...*

*Aztán kitaláltam:
Te, Mindenható,
megteheted,
abány lépcsőfok,
adj még annyi évet!
S mert
a hatodik
rettentő messze van,
az első emeletig
a lépcsőket
nem is számolom!
Sőt, a többit is
megfelezem
bárkivel.*

*Aztán
szép csendesen
megindultam felfelé.
Eszembe jutottak*

*a piramisok:
mennyi élet
veszett el egykor
hasztalan,
én meg itt taposom
a sima köveket,
és már csak négy emelet,
és már csak három,
de tudod, Istenem,
abány lépcsőfok, annyi év,
sőt, a felét
vissza is adom!*

*Kapaszkodtam tovább,
de mintha
az ötödikig
már nem is lett volna
olyan hosszú
a forduló...*

*És a hatodikon,
lerakván
a két
jól megpakolt tarisznyát,
ismét csak
felnéztem az égre:*

*Uram,
én megszámláltam
ama grádicsokat...
Száztizennégy
lépcsőfokot léptem.
Ne ítélj el még
engemet egészen:
ha megfelezzük,
nekem mi marad?*